

Spørgsmaal, gøre, hvad de kunne for at bringe Forhandlingen ind i det mest mulige agitatoriske Spor, sætte Kronen paa Skandalen ved at nægte Loyforslagene Overgang til anden Behandling.

K. M. Klausen: Jeg vil gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov). Det ærede Medlem vilde paavise, hvor uheldigt det var, om disse Befæstningsanlæg ikke bleve gennemførte. Men, som jeg anførte før, selv indenfor det krasse Højre tror man ikke, at de Befæstningsanlæg, der her er Tale om ved Sjællands Kyst, i mindste Maade ville kunne beskytte eller forsvare Sjælland mod Landgang fra en Stormagts Side. Sjælland har en Kyststrækning vist paa et Par Hundrede Mil, saa der er mange Steder, der udmærket egne sig for Landgang af en Fjende, og selv om de 8 Kystforter og Fæstningsanlæg, der her er Tale om, bygges, vil der dog være mange Steder rundt om paa Sjælland, hvor en Fjende uhindret kan gaa i Land. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at den højtærede Finansminister, den Gang han var Forsvarsminister, en Dag her udtalte, at en Fjende kunde uformodet af den danske Regering kaste 20,000 Mand i Land et eller andet Sted paa Sjællands Kyst. Vi vide, at en Stormagt som f. Eks. Tyskland nu har en uhyre stor Fredsstyrke liggende, at tyske Havne som Kiel og Danzig og flere andre kun ligge faa Timers Sejlds her fra, at alt Materiel, som er nødvendigt for at overføre Troppemasser, ligger parat. Det vil da lidet nytte, selv om vi anstrenge os med at opføre disse 8 Befæstningsanlæg. Den højtærede Finansminister havde fuldkommen Ret, da han sagde, at uformodet af den danske Regering kan der staa en Hær paa 20,000 Mand her paa Sjælland. Og have 20,000 Mand først faaet Fodfæste her paa Sjælland, ved man, at de Forsyninger, hvorfra disse Tropper hentes, ere saa rige, at der snart kan følge adskillig flere efter. Jeg mener derfor, at det er aldeles unyttigt at opføre disse Forter paa Sjællands Kyst, og at det er langt bedre, at vi opgive dem. Det er langt bedre, at vi slutte os til den Kritik, som Højrebladet "Vort Land" fremsatte, at det er at kaste Pengene i Smaalandshavet til ingen Nytte. Det er underligt, at saadanne ærede Medlemmer som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og det ærede Medlem fra Frederiksværk, der vist ellers fuldt ud billige, hvad Højres Blade sige herom, og hvad Højres militære Agitatorer rejse rundt og fortælle her i Landet,

kunne saa staa her som saa ivrige Forkæmpere for, at vi skulle bygge disse Forter, naar man fra deres eget Partis Side siger, at det er at kaste Pengene i Smaalandshavet.

Og hvad kan det for øvrigt nytte os, om vi indrette nogle Fæstningsanlæg her paa Sjælland, naar hele det øvrige Danmark ligger blottet. I Jylland kunne vi saaledes efter den sidst vedtagne Forsvarsordning faa en Hær paa en 14—16,000 Mand, hvis man kan være heldig og faa alting skrabet sammen og det hele mobiliseret derovre. Det er med andre Ord en saa latterlig lille Styrke, at i Tilfælde af en Stormagts Angreb vil man paa Forhaand vide, hvad Resultatet vil blive af den Kamp. Det vil blive den mest haabløse og fortvivlede Kamp, vi nogen Sinde have sendt vore Sønner ud i. Den danske Hær vil paa de Steder ikke have andet at vente end Nederlag, Døden eller Tilfangetagelse, den vil intet som helst kunne udrette. Jeg tror for øvrigt, at man aldrig vil sende Vesthæren ud mod en Stormagt, der angriber os, jeg tror, der aldrig vil sidde en Krigsminister i København, der vilde give Ordre til, at der skulde brændes løs. Jeg vilde anse det for i højeste Grad uklogt. Det vilde være et unyttigt Spild af Blod, om nogen Krigsminister vilde kommandere den stakkels Vesthær, vi fik, paa 14—16,000 Mand til at gaa ud og forsøge at slaa et Stormagtsangreb tilbage.

Jeg ved naturligvis nok, at Militærvennerne sige, at det skal være Alvor. Jeg kan saaledes mindes den Udtalelse af vor højtærede fungerende Formand (J. C. Christensen), at hvis Danmark blev angrebet af en Stormagt, skulle vi slaa løs, slaa fra os, det skal ikke være et Skinforsvar, vi skulle iværksætte, nej vi skulle slaa løs for Alvor, der skal flyde Blod. Men jeg tvivler dog om, at der nogen Sinde her i Danmark vil sidde en Krigsminister, der, hvis Jylland blev angrebet, vilde give Vesthæren Ordre til at gaa mod en overlegen Modstander i en saa haabløs Kamp, som det vilde blive. Det vilde under en saadan Krig gaa paa samme Maade, som det f. Eks. gik ved Dannevirke i 1864. Der stod to Stormagts-hære overfor den lille danske Hær. General de Meza, som var Føreren, kunde se, at hvis han blev staaende i denne gamle Stilling og lod sig angribe forfra og i begge Flanker, vilde hele den danske Hær være tabt med et eneste Slag. General de Meza var en klog Mand, der rolig overvejede, der ikke lod sig lede af Følelser eller Stemninger, han trak sig tilbage fra Dannevirke, og han frelste derved den danske Hær.